

Чорна Анастасія Іванівна, Шульга Оксана Сергіївна
Національний університет харчових технологій
аспіранти
Науковий керівник – Арсеньєва Л.Ю., д.т.н., професор

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ СТВОРЕННЯ ПАКУВАЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ ДЛЯ ХЛІБОБУЛОЧНИХ ВИРОБІВ

Хімічні товари, харчові продукти, медичні препарати та іншу продукцію неможливо зберегти і доставити до споживача без пакування. Хлібобулочна продукція на ринку збуту займає одне з перших місць. Найважливішим завданням сьогодні в хлібопекарській галузі – це підвищення конкурентоспроможності хлібної продукції. У світі, де існує розподіл праці, життєвий цикл продукту складається з таких етапів: виробництво, переробка, розподіл, споживання та утилізація відходів. Упаковка розглядається як такий же продукт, тільки з іншою тривалістю стадій життєвого циклу. На кожній стадії вона виконує своє найголовніше завдання – доставити товари та продукти від виробника до безпосереднього споживача без втрат та пошкоджень.

Упаковка хлібобулочних виробів повинна виконувати кілька функцій, з яких найбільш важливі: захисна, збільшення строку зберігання, інформаційна і маркетингова. Головною функцією упаковки є захист продукту на всьому шляху товаропросування. Вона забезпечує захист продукту від впливу зовнішніх факторів, таких як вологість, пил, комахи, механічні пошкодження і втрата товарного вигляду. В якості упаковки хлібобулочних виробів використовують різні матеріали. Вибір пакувального матеріалу залежить від виду виробу, терміну і умов зберігання. Пакувальні матеріали мають відповідати санітарно – гігієнічним вимогам, бути екологічними та стійким до дії мікроорганізмів. Крім того, пакувальний матеріал має бути компактним та ергономічним. При зберіганні хлібобулочних виробів упаковка має захищати продукт від черствіння, усихання, пліснявіння, зволоження, має забезпечити збереженість смакових властивостей. Щоб задовольняти всі вимоги пакувальний матеріал повинен володіти наступними властивостями: обмежена повітропроникненість, вологонепроникненість та низьке паропроникнення [1].

Для пакування хлібобулочних виробів найбільше використовуються такі пакувальні матеріали, як папір, поліетилен, поліпропілен, полівінілхлорид та полімерні композиції. Іноді використовують целофан або гідро-целюлозну плівку, але вони досить дорогі. Використання упаковки для хлібобулочних виробів є необхідним. Аналізуючи пакувальні матеріали, які використовуються для пакування доцільним є застосування так званих «істівних» покриттів, що дозволяють надати кращі органолептичні властивості, зменшити собівартість продукції та подовжити терміни її зберігання. Більшість пакувальних матеріалів не задовольняють екологічним вимогам, їх утилізація або переробка ускладнена, а іноді навіть неможлива. Виробництво синтетичних полімерних пакувальних матеріалів залежить від запасу світових нафтових та газових ресурсів. Екологи усього світу виступають за заміну сировинної бази виробництва цих матеріалів на натуральні, а, зокрема, рослинні компоненти [2].

«Істівні» покриття виробляють із природних компонентів. В останні роки найбільш поширеною сировиною для виготовлення таких пакувань є крохмаль. Для виготовлення покриття необхідно додавати до основного компоненту пластифікатор, який робить плівку більш пластичною. В Європі істівні покриття використовуються вже більше двох століть. Спочатку це були воски для подовження терміну зберігання фруктів або желатинові покриття для м'ясних виробів. Потім з'явилися шоколадні та цукристі оболонки для горіхів, фруктів, цукерок та кексів. Багато десятиліть використовувались колагенові оболонки у виробництві сосисок та ковбас. Але колаген не розчиняється у воді, і у більшості випадків оболонка видаляється перед застосуванням.

Перспективним напрямом є створення бактерицидних пакувальних матеріалів для захисту харчових продуктів від несприятливої дії патогенної мікрофлори та токсичних продуктів їх життєдіяльності. У плівках на їх основі продукти набувають стерильності у

результаті того, що під дією введених добавок на поверхні продукту відбувається знищення мікроорганізмів та шкідливих бактерій.

Список використаних джерел

1. Кривошей В.М. Новое платье для старого короля // Мир упаковки. – 2005. – № 5. – С. 34-35.

2. Воликова Л. Хорошо упакован – значит, нет проблем! // Мир упаковки. – 2005. – № 2. – С. 46-50.

Шуневич Ірина Вікторівна
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
економічний факультет, 2 курс магістратури
Науковий керівник – Гацька Л.П., к.е.н., доцент

ПЕРЕВАГИ ЕКОЛОГІЧНОЇ СТАНДАРИЗАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ПОСИЛЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ НА ВІДЧИЗНЯНИХ ТА МІЖНАРОДНИХ РИНКАХ

Діяльність організацій сьогодні проходить в умовах високої конкуренції, безлічі внутрішніх і зовнішніх зв'язків, складних виробничих процесів і вимагає від керівництва організації інноваційного мислення, розвитку і вдосконалення управління. Однією з умов успішного функціонування організації є його орієнтація на споживача і прийняття стратегічних рішень з урахуванням екології.

Необхідність екологізації економіки країни також диктується погіршенням здоров'я населення, викликані забрудненням навколишнього середовища. Наближені оцінки ризиків від забруднення води і повітря, проведені Всесвітньою організацією охорони здоров'я для України, дозволяють говорити про те, що економічні витрати населення складають в середньому не менше 4,1-6,6% від ВВП, сумарний максимальний збиток здоров'ю може доходити до 7% [1].

Серед безлічі систем, що визначають результативність системи якості навколишнього середовища, найважливішим є екологічна стандартизація та сертифікація. Від того, наскільки успішно реалізований механізм екологічної стандартизації та сертифікації, залежить поліпшення основних показників якості навколишнього середовища, що безсумнівно сприятиме підвищенню конкурентоспроможності організації.

Основою для проведення екологічної сертифікації є сукупність стандартів, які за обов'язковістю дотримання поділяються на обов'язкові і добровільні. Обов'язковими є стандарти, які приймає уряд, або за його дорученням, інші державні органи виконавчої влади – Державний комітет статистики України, Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України тощо. Ці стандарти є обов'язковими до виконання і встановлюють:

- вимоги щодо безпеки продукції для життя, здоров'я і майна громадян;
- вимоги щодо техніки безпеки і гігієни праці з посиланням на відповідні санітарні норми і правила;
- поняття і терміни, що використовуються у сфері поводження з відходами, вимоги до класифікації відходів та їх паспортизації;
- вимоги щодо якості компонентів навколишнього природного середовища (ґрунтів, атмосферного повітря, води), операцій поводження з відходами та ін.

Добровільні екологічні стандарти містять рекомендації і настанови, що впроваджуються за ініціативи підприємства, і стосуються систем менеджменту (екологічного управління, якості продукції), органічної або екологічно безпечної продукції.

За суб'єктом затвердження екологічні стандарти доцільно згрупувати: